

Marilynne Robinson. Två par systrar.

Weyler förlag. Översättning av Carl Olof Josephson.

De flesta av oss som under de senaste åren läst och lärt känna den amerikanska författaren Marilynne Robinson har gjort en baklängesresa. Vägen in i hennes författarskap blev för många "Lila" som Robinson skrev 2014, sedan "Gilead" författad 2004 och nu i höst "Hemma" skriven 2008. Den omkastade kronologin har inte stört läsandet eftersom handlingen i denna trilogi börjar med "Lila". Marilynne Robinson är dessutom en författare som har en så övergripande och klar bild kring sina gestalter och ett språk som får varje bok att smälta samman med de övriga. Hennes debut som författare började dock långt innan med romanen "Housekeeping" år 1980, vilken publicerades på svenska året efter och som nu utkommen i ny utgåva på Weyler förlag med titeln "Två par systrar". Mellan denna bok och "Gilead" är det alltså 24 år. Ändå är tonen, språket och världsbilden förbluffande väl sammanhållen. "Två par systrar" är inget trevande förstlingsverk med barndomsbrister och experimenterande. Det är en historia rakt in i Robinsons berättarvärld. Platsen är flyttad från Mellanvästern till nordligaste USA och den lilla staden Fingerbone i en obestämd tid av 1900-talets andra hälft. Där bor systrarna Ruth och Lucille med sin mormor. Mamman, Helen, lämnade dem där för att sedan köra bilen och sig själv rakt ut i sjön vid stadens kant. Samma sjö hade åtskilliga år tidigare tagit morfadern i en tragisk tågolycka. När mormodern dör flyttas vårdnaden över till två ångestdrivna gammelmöstrar för att sedan avlösas av Sylvie. Sylvie är flickornas riktiga moster, syster till deras mamma som övergav dem i sin egen vilshenhet. Den engelska titeln "Housekeeping" knyter an till förmågan att sköta ett hem men också att ta hand om känslan av förlust och sorg och innesluta den i en familj. Sylvie är inte bra på det förstnämnda. Excentrisk, vilshen och tvångsmässigt samlande växer ett kaos i huset som till sist får Lucille att flytta hemifrån fastän bara tonåring. På ett djupare plan förenas Ruth och Sylvie kring saknaden av mamma, syster, pappa och morfar. Där finner de varandra och kan dela den rotlöshet som hör till sorgen efter den som inte orkade leva sitt liv. Också det ett omhändertagande av familjen. Sjön vid staden blir en biblisk metafor för ett kaosvatten de båda dras till men också söker övervinna. Allt som finns i denna roman hör till Robinsons senare författarskap; skörhet och obeständighet, det ständigt hotande uppbrottet, människors känslor som smälter samman med naturen omkring dem, värmen och vemodet. Om Svenska

Akademien åter vågar sig på vågstycket att ge en amerikansk författare nobelpriset, så borde det bli Marilynne Robinson.

Jakob Carlander.